

Az említett idézet az egyoldalúságnak két olyan változatára hívja fel a figyelmet, amit az újabb metodikai művek elkészítésekor feltétlenül el kell kerülni. Az egyik a metodika és a szaktudomány kapcsolatát érinti, a másik a metodika és a didaktika viszonyára vonatkozik. Ennek megakadályozását az előbbi esetben kellőképpen garantálhatja az újabban egyre inkább használt *tantárgypedagógia* elnevezés, illetve értelmezés, ami elég pregnánsan utal azokra a tudományokra, amelyek nélkül a metodika eredményes művelése nem lehetséges. Az utóbbi relációban viszont akkor tekinthető majd a kérdés megoldottnak, ha a didaktikára való támaszkodás nem lesz egyoldalú, hanem — az általános és különös viszonyának megfelelően — alkotó alkalmazásokra, konkretizálásokra és tartalmi továbbfejlesztésekre kerül sor.

PÓBIS ISTVÁN

HEVES

A Magyar Pedagógia 1971. évi 1—2. számában jelent meg SZECSKÓ KÁROLY „A népoktatás helyzete Heves megyében az 1868-i népiskolai törvény életbelépésének időszakában” című érdekes, sok új adatot felsorakoztató tanulmánya. A gondolatmenet azonban nagyon ismerősnek tűnt. Nem sokat kellett törnöm a fejemet: ugyanennek a tanulmánynak a lerövidített változatát a szerző közzétette a Pedagógiai Szemle 1971. évi 3. számában is „Az 1868-i népiskolai törvény életbelépésének Heves megyei történetéből” címmel. Azt hiszem, hogy ugyanazt az anyagot egyidőben hosszabb és rövidebb változatban is megjelentetni nem célszerű.

MARCZALI ISTVÁN

SZÓRÓDÁS

A Magyar Pedagógia 1971/1—2. számában olvastam XANTUS GYULÁNÉ és KÉRI HENRIK érdekes tanulmányait. Mindkét szerző szóródáásszámítást is alkalmazott munkájában, táblázataikban azonban több rubrikában nem azonos jelzések szerepelnek. Jelent ez valami lényeges különbséget? Ezen túlmenően szívesen vennék tájékoztatást a szóródáásszámításról: mi e számítás lényege, milyen esetekben lehet jól alkalmazni a pedagógiai kutatásokban, milyen területei vannak, mit mutatnak ki praktikusán a kapott eredmények, hogyan lehet ezeket jól felhasználni a gyakorlati pedagógiai munkában, hol található erről bővebb magyar nyelvű irodalom stb. — kérdezi egyik olvasónk. KÉRI HENRIK válasza:

Egy tanár arra kíváncsi, hány PETŐFI-vers címére emlékeznek tanítványai. Felszólítja őket, hogy írják a verscímeiket egy papírlapra, a lapokat ezután begyűjti. Hogyan rendezze, tömörítse az adatokat, hogy az osztályra jellemző képet kapjon? Hogyan hasonlíthatná össze a tanulók teljesítményét a tanulók korábbi vagy egy másik osztály teljesítményével? Az egyik út valamilyen *középérték számítása*.

a) Minden tanuló neve mellé írja, hány verscímre emlékezett, a számokat összeadja és elosztja az osztálylétszámmal. Megállapítja, hogy tanulói — mondjuk — *általában* 8—9 PETŐFI-vers címére emlékeznek. Ha nagyon precíz ember, esetleg három tizedesjegy pontosságra kiszámítja az eredményt, s kijön például